

Jarmila Bížová – životní příběh plný odvahy, vzdělání a občanské angažovanosti

Jarmila Bížová, rozená Lumbachová, se narodila v roce 1951 v Praze. Pocházela z rodiny, jejíž kořeny sahaly do Martiněvsi a Pohořic, části obce Martiněves v okrese Litoměřice. Její otec Zdeněk Lumbach, absolvent roudnického gymnasia, (*1922) byl původem z Martiněvse a v době druhé světové války byl totálně nasazen. Po válce pracoval na poště, pak v Penicilínce, první výrobně penicilinu v Československu, která byla později významnou farmaceutickou institucí. Později v rámci akce „70 000 úředníků do výroby“ našel nové uplatnění ve společnosti Vodní zdroje, která se zabývala hydrogeologií a ochranou životního prostředí. Mezi jeho přátele patřil i známý spisovatel a publicista Petr Hořejš.

Jarmilina matka, rovněž Jarmila (*1926), pocházela z Pohořic a v době druhé světové války, když jí bylo pouhých 14 let, musela čelit nelehkým životním podmínkám a válečným hrůzám. Jarmiliny babičky i dědové zažili I. i II. světovou válku, což ovlivnilo celou rodinu a formovalo její hodnoty.

Dětství Jarmila prožila v Roztokách u Prahy, v roce 1945 přišel na svět její bratr Zdeněk, ještě v Pohořicích. Později už v Roztokách se narodil bratr Jindřich 1949, pak 1951 Jarmila.

Celá rodina často navštěvovala babičku v Pohořicích a právě tam si Jarmila vytvořila hluboký vztah k venkovskému životu.

Již od dětství byla Jarmila aktivní, věnovala se závodně gymnastice, která se stala její celoživotní vášní. Sport ji provázel celý život a pomáhal jí překonávat různé překážky. Kromě sportu se také účastnila brigády ve východním Německu, kde pracovala čtrnáct dní a poté měla možnost strávit týden u moře. Tento pobyt pro ni byl významným zážitkem a jedním z prvních setkání s Baltským mořem.

Rodina se později přestěhovala do Kolína. V roce 1968, kdy do Československa vtrhla sovětská vojska, byla Jarmila v Postřelné u Jablonného v Podještědí. Rodina byla pod dohledem kvůli strýci, který byl zavřen v roce 1951 na několik let.

Její budoucí manžel Josef Bíža, v tu dobu na VŠZ v Praze, se tehdy aktivně zapojil do protestů proti okupaci a během jedné demonstrace byl zraněn obuškem.

Jarmila se rozhodla pro zemědělské vzdělání. V roce 1971 úspěšně odmaturovala na Střední zemědělské škole v Čáslavi, kde se seznámila se svým budoucím manželem. Poté se přestěhovala do Martiněvse, kde nastoupila jako zootechnička v místním JZD. S touhou po dalším vzdělání začala v roce 1975 dálkově studovat na Vysoké škole zemědělské v Praze-Suchdole (dnes Česká zemědělská univerzita), kterou úspěšně dokončila. Nastoupila s malým synem a během studia měla ještě dvě dcery.

Po ukončení vysoké školy pokračovala v práci zootechničky, poté se stala učitelkou na zemědělském učilišti ve Mšeném-Lázních, kde vyučovala odborné předměty spojené se zemědělstvím. Později přešla na základní školu ve Mšeném-Lázních, kde působila jako učitelka až do svého odchodu do důchodu.

Jarmila se provdala za Josefa Bížu, se kterým vychovala tři děti. Společně sledovali dění ve světě prostřednictvím rozhlasových stanic Svobodná Evropa a Hlas Ameriky, které jim poskytovaly informace, jež byly v tehdejší Československu cenzurovány. Oba se veřejně angažovali a po roce 1989 se aktivně zapojili do změn ve své obci.

Od roku 1992 byl její manžel Josef Bíža sedm volebních období starostou obce Mšené-Lázně, jedno období byl poslancem parlamentu ČR. Svým nástupem do funkce společně s dalšími občany, například s panem Karpíškem, přispěl k převolení bývalých představitelů, kteří

vedli obec v duchu minulého režimu. Jarmila stála po jeho boku a podporovala ho ve snaze o modernizaci a demokratizaci místní samosprávy.

Jarmila Bížová celý život zasvětila nejen vzdělávání a zemědělství, ale také občanské angažovanosti a sportu. Její životní příběh je důkazem odvahy, vytrvalosti a neústupnosti v boji za pravdu a svobodu.